

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 4. Historia memorabilis hominis beati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

& quotiescunque nos illi religiosi mentis exercitiis intimè conjungimur. Hæc divina Unio eodem quasi spiritu cum Deo nos informat, juxta illud Apostolici Cor. 6. *Qui adhæret Deo unus spiritus est.* Ita ut quodam modo infinitas ejus perfectiones participemus etiam tunc, cum maximè disiuncti videmur. Id quod placet, palam facere narratione alicujus historiæ prorsus singularis, cujus post Joannem Taulerum Ordinis Sancti Domini Concionatorem sui temporis, meminit Ludovicus Blosius vir Doctissimus ac Religiosissimus. Illa fundamenti instar erit eorū quæ paulo post dicentur de mediis quibus beati efficimur per voluntatis nostræ perfectissimam cum divinâ Unionem & per heroicam Divinæ Bonitatis fiduciam quæ sane virtus est, cui minus, nisi fallor, tribuere, homines videntur, cum tamen sit nobis maximè necessaria.

§. IV.

Historia memorabilis hominis verè beati.

Celebris quidam Theologus postquam annis octo, continuis petiisset a Deo precibus dari sibi hominem, à quo compendiosam supremæ perfectionis viam edoceretur certus sequi quibuslibet implexam spinis &

sentibus horridam. Accidit ut die quadam in templo huius rei causa persistens in precatione, audiret hanc vocem: egredere & reperies quem optas Magistrum. Dicto audiens surrexit è loco plenus gaudio & spe; in egressu ante fores templi hominem offendit mendicum plagis & pedore obsitum, quem promote suo amice salutans precatur eidem faustum diem, cui mendicus negat se unquam infaustum vixisse. Theologus inexpectato percussus responso, veritus ne sinistrè accepisset salutationem suam, repetiit adjungens: Bone vir precor ut te Deus bonis omnibus cumulet. Domine mi respondit mendicus: non memini me ullis unquam malis affectum: hæc illum responsio magis suspensum tenuit; nihilominus suspicatus neutram illum fortasse salutationem rectè percepisse, eam paulo immutatam iterat: Ego inquit precor iterum ut tibi vitam fortunet Deus. Et ego, reponit alter, iterum confirmo tibi, nunquam infortunatam duxi. Hic Theologus suboffensus: Et verò, Credo, inquit, vis malorum quã sustines, tibi turbat mentem: an nondum intelligis quod dico, nunquid non eloquor satis? verbo inquam, Deum precor ut tibi largiatur quidquid exoptas: Domine mi, respondit mendicus, rogo te ne turberis, intellexi satis.

satis, contentissimus sum forte mea, immo
 feverare tibi possum, habere me non mod
 quæ opto omnia, verum etiam in mundo
 cidere nihil posse nisi quod ego velim. Ob
 stupuit enim verò adhæc collecto paulisper
 animo Theologus & tam inusitatum secum
 mirari respondendi modum, nec satis capere
 quare denuò aggressus hominem ut sui disc
 rationem redderet; videri sibi fassus est, para
 dox a loqui, & incredibile esse quod ad eam
 redactus miseriam propter quam ab omnibus
 miserrimus meritò judicaretur, solus ipse se
 æstimaret minimè miserum: hoc verò sibi vi
 deri planè contra rationem esse, & commu
 nem mortalium sensum, imò & contra scrip
 turam sacram. Job enim generatim de morta
 libus omnibus loquitur, c. 4. *Homo natus de
 muliere, brevi vivens tempore, repletur multa
 miseria.* Ad hæc non obmutuit mendicus, sed
 ut erat optimè instructus à Spiritu Sancto
 doctrinam, quam in perfectionis scholâ didi
 cerat, sublimem, cœpit Doctori isti tradere
 hanc sententiam. Noveris Domine mi veris
 simum esse, nunquam vixisse me vitam infe
 licem aut malis afflictum aut fortunâ usum
 adversâ, id quod aggredior planius exponere,
 nec hec tibi paradoxum aut incredibile
 videatur, propterea quod sic semper adstri
 ctus

Etus atque unitus uni sum Deo meo, ut non
nisi unum facere cum Divinâ Majestate me
putem. Judicia Dei, mea sunt; Cogitationes
ejus, cogitationes meæ, desideria ejus, semper
mea: id semper facit Deus, quod mihi placet
quando facit, quod ipsi placet; quia quidquid
ipse vult, volo & ego, & si quid nolit, nolo &
ego: si fame crucior, laudo Deum, qui ita
vult: si æstus, si frigus me adurit; si imbres, si
venti, si morbi me invadunt, lætus excipio
tanquam hospites à Deo missos. Si homines
illudunt, si me persequuntur: si dæmones
quoque ipsi in me conspirant, patienter fero,
immò exulto gaudio, quod Dei voluntas in
me perficiatur. Illud enim mihi persuasissi-
mum est, nec homines nec rem ullam crea-
tam virium in me quidquam habere, nisi
quando & quantum à Deo accipiunt. Idcirco
quidquid tandem accidit, nō ad alium quàm
ad Deum solum refero, à quo quid fieri quæ-
so potest, nisi optimè? Ego terræ vermiculus
qua ratione ausim me opponere Deo Opti-
mo Maximo, aut contradicere ejus benepla-
cito? ejus solius manu tactus quid queror?
Nunquid non ipse creator meus est, & ego
creatura ejus? Et Deus cum esset æternus, im-
mortalis, nunquid non dilexit me usque ad
mortem, & mortem quidem crucis? quomo-
do

do fieri potest ut tanto me persecutus amor
 mihi velit malè? aut ego ejus erga me ven
 rans Bonitatem, non excipiam cum gratia
 actione quidquid mihi immiserit, siue san
 tem siue morbum, siue honores, siue com
 melias, seu quidquid demum illi placuerit
 Mala ab ejus sanctissimâ voluntate profecta
 non sunt mala; bona verò quæ aliunde nob
 obveniunt, nec bona sunt, nec nominari qu
 dem bona debent. Quod ad me attinet
 maximis meis bonis numero, posse ejus
 di me bonis carere: bona & mala fortuna,
 prosperæ & adversæ, monstra mihi sunt
 cognita, omnia mihi æqualia, omnia æqu
 ter mihi à manu Dei profluunt. An non ign
 verissimum est, nullum me unquam dicit
 vixisse infelicem, nullis me malis, nullis
 fortunio afflictum, nec affligi me posse qu
 diu retineo inviolabile voluntatis propo
 tum dudum animo conceptum, illud semp
 sine intermissione, sine exceptione volens
 quod Deus voluerit. Non vulgariter hæc
 cta sunt, subjecit Theologus, eximia hæc su
 verba. Verùm si decrevisset Deus orco te
 dicere in perpetuum, non fores content
 Addicere orco? excepit alter, Deus, qui
 ipsa Bonitas, detrudere me ad orcum poter
 nãne censes de infinitâ Bonitate? Verùm

sto, constituerit id Deus; scito tamen superesse mihi brachia duo, alterum profundæ Humilitatis qua me demississimè submitto sanctissimæ ejus Providentiæ, alterum inexpugnabilis Fiduciæ in misericordiâ ejus infinitâ. His ego complexus Deum ad inferos mecum detraherem eligeremque potius apud hos versari cum Deo, quàm apud superos sine illo. Tam præclarè dictis jam dudum rapiebatur in admirationem Theologus, & agebat animo gratias Deo, quod tantopere desideratum atque quæsitum perfectionis magistrum sibi aliquando concessisset. Verùm amplioris ejus cupidus instructionis interrogavit: unde veniret? cui Mendicus, à Deo venio, Deum inquit alter, ubi reperisti? In abnegatione meâ ipsius, respondit pauper, & omnium Creaturarum. Ubi verò eum reliquisti? rogat Theologus. In animo puro atque immaculato, ait, & bonâ voluntate. At dictandem, quæ te, instat Theologus: Tu quis es? quæ tuæ vitæ conditio? Quis sim rogas? subjicit mendicus, quæ mea conditio? scito meliorem esse quàm ut velim cum cujuscunque hominis conditione permutare. Quod si penitius me nosse vis: noveris me regem esse. Rex es tu? excepit Doctor, Tenè ego regem credam, quem video contusi instar serpentis super terram serpere

pere, carne particulatim defluente semine
 gangrænâ ad eum, plenum ulceribus, scate
 tem vermibus? Quis te non potius vivam
 cloacam & cadaver putidum quam regem
 scimet; Attamen si rex es, dic quæso ubi est
 regnum tuum? sursum, inquit mendiculus
 caelum extollens manum; nec quemquam
 verè regem dixeris, nisi cui Deus & verbo
 scripto promisit fore, ut secum regnet in
 petuas æternitates. Hæc vero omnia, ecquis
 docuit, mi homo? adjecit Theologus; cui
 Hæc me docuit, familiaritas quæ mihi est
 Deo; sic me erudit amor, quo illum com
 plector, sic me instituit imperturbabilis
 in divinâ ejus bonitate fixam habeo, fiducia
 Hic illorum colloquium utrinque absol
 batur. Theologus salutato magistro suo
 cessit cogitabundus secumque meditans
 S. Augustini verba cedro digna: *Surgunt in
 Et caelum rapiunt & nos cum nostris doctrin
 sine corde. ecce ubi volutamur in carne & in
 guine. l. 8. Conf. c. 8.*

